

ВСТУПНЕ СЛОВО.

На землі жие багато людей поділених на всякі роди, мов би великі сім'ї, родини. Кождий нарід говорить своєю мовою, співає свої пісні, має свої окремі звичаї. Нї широкі ріки, нї високі гори не в силі розділити народу між собою. Люди ділять землю на менші та більші краї, держави та царства, кладуть між ними свої границі, а всеж таки нарід остане народом, хоч би його розділнв поміж дві або три держави чи царства.

Поїде наш чоловік зі Львова до Черновець тай не стямить ся, що він з Галичини заїхав уже в инший край, на Буковину, бо й там найде він своїх людей, що говорять його рідною мовою. співають такі самі пісні, так само святкують чи то Різдво чи Великдень, так само справляють весіля, тай инші звичаї у них такі, як і в рідній його стороні. Лучить ся коли нашому чоловікови з далекої України, зза яких сто або й більше миль, чи з Кнїва чи з Одеси або з далекого Чернигова чи Харкова заїхати до Львова або Черновець, доведе ся йому зайти до нашої церкви, чи до читальні, або так між громаду наших людей, всюди витають його щиро як свого чоловіка і здає ся йому, що він серед своєї рівні, мов у себе дома.

Отже бачимо, що инші границі країв, держав чи царств, а инші границі народів. Нераз протягом сотки або й десятки літ змінюють ся границі держави, які собі поклали самі люди, або й ціла держава розпадає ся, зовсім щезає. Але не так діє ся з народами. Минають сотки і тисячки літ, а нарід жие собі та сидить громадами по селах та містах і переживає неодну державу, хнба що сам нарід понехає свою рідну мову, свої пісні, відцурає ся своїх предківських звичаїв та пригорне ся і пристане до чужинини.